

Převodní ceny: Dnes žádná dokumentace, zítra drahý problém

– TEXT – David Krch, Anna Křenková – FOTO – Havel & Partners

Vláda vyslala nadnárodním skupinám jasný signál: Převodní ceny, za které si firmy v jedné skupině mezi sebou účtují služby nebo zboží, se dostávají do centra pozornosti. V programovém prohlášení kabinet naznačil, že firmy budou muset mít předem připravenou dokumentaci ke stanovení obvyklé ceny. Ta sice zatím povinná není, ale při daňových kontrolách se bez ní podniky často neobejdou. Stanovit a obhájit cenu obvyklou je přitom složité – a kdo nemá podklady připravené včas, dostává se do nevýhody a rizika milionových doměrků.

Největším problémem bývá právě čas. Finanční úřad vám obvykle neposkytne několik měsíců na to, abyste si ve firmě k převodním cenám zmapovali vnitroskupinové transakce, dohledali smlouvy, vysvětlili cenotvorbu... Na papíře sice jde pouze o „sepsání dokumentace“, ve skutečnosti je to ale soubor ekonomických, účetních a právních podkladů, které musí tvořit jeden logický celek.

Dokumentace nestojí jen na interním popisu transakcí, ale také na srovnávacích analýzách, bez nichž se obhajoba ceny obvyklé často neobejde. Ty si běžně firmy nezvládnou zajistit samy. Chybí přístup k databázím, metodika i schopnost výsledky správně vyhodnotit. Obrací se proto zpravidla na externí poradce. Pokud se vše začne řešit až po zahájení kontroly, bývá už pozdě.

Praxe ukazuje i další opakující se problém. Firmy často netuší, jak byla cena u jednotlivých vnitroskupinových transakcí stanovena. Chybí interní pricing policy, podklady k alokaci nákladů i doložení přínosu přijatých služeb a věcného obsahu přijatých plnění. Z ostatních společností ve skupině navíc nelze potřebné informace získat

včas a to je nebezpečná kombinace. V oblasti převodních cen nestačí tvrdit, že služba byla poskytnuta nebo že cena odpovídá skupinové politice a že předmětné služby byly poskytnuty – je nutné to prokázat.

Pokud požadované podklady nepředložíte, nejde jen o procesní nepohodlí. Hrozí pořádkové pokuty, ale především doměrek daně. Finanční úřad to může promítnout do základu daně. To je zvláště citlivé u daňové uznatelnosti nákladů. Jestliže firma neprokáže ekonomický přínos přijatého plnění, jeho substanci a soulad s principem tržního odstupu, může doměrek dosáhnout částek v řádu desítek nebo stovek milionů. K tomu se připočítává úrok z prodlení a zpravidla i penále.

Pozornost si zaslouží i to, jak daleko do minulosti může kontrola převodních cen sahát.

Finanční úřad obvykle může prověřit poslední tři roky, u ztrátových firem se ale může vracet i dál. Právě tyto společnosti navíc přitahují větší pozornost. Podobně jsou na tom i příjemci investičních pobídek, u nichž bývá kontrolní zájem finanční správy přirozeně vyšší.

Jinými slovy: Dokumentace převodních cen možná dnes ještě není obecně povinná, ale v kontrolní realitě je její absence často téměř neobhajitelná. Toto se navíc může brzy změnit v souladu s programovým prohlášením vlády, které záměr zavedení povinné dokumentace deklarovalo. Kdo začne dokumentaci řešit až na výzvu správce daně, obvykle už jen hasí problém, který měl řešit dávno předtím. Je tedy ideální posvítit si ve firmě na převodní ceny preventivně a včas – protože kdo je připraven, není překvapen. ■

Autoři působí v advokátní kanceláři Havel & Partners

